

minister benyttet sig i meget høj Grad netop af Mænd fra de Partier, det ærede Medlem angreb saa stærkt, kunde der maaske ogsaa være Grund til at lægge Mærke dertil. Der er visse andre Rejser, foretagne af Partifæller af det ærede Medlem, om hvilke jeg ikke er ganske sikker paa, at de i lige saa høj Grad falder sammen med og faldt sammen med den forsigtige Politik, som den højtærede Udenrigsminister har ønsket at føre. Naar en Gang efter Krigen Kredit- og Debetposterne skal opgøres, vil der falde Kreditposter til de Partier, som det ærede Medlem angreb meget stærkt, og der vil blive visse Debetposter paa det ærede Medlems Partifællers Side, som vil blive skrevet med baade store og sorte Bogstaver.

Fra Foreningen af Arvefæstere i min Valgkreds har jeg modtaget en Anmodning om at gøre, hvad jeg formaar, for, at Lovforslaget om Afløsning af Arvefæsteafgifter, som blev vedtaget her i Sommeren 1916, dernæst behandlet i Landstinget i samme Sommer, atter forelagt i Samlingen 1916—17, men kun ført frem til Afgivelse af Beretning, paa ny maa blive fremsat. Jeg har ikke set nogen ganske bestemt Udtalelse af den højtærede Landbrugsminister desangaaende. Derfor vil jeg tillade mig at spørge ham, om han agter paa ny i Landstinget at forelægge dette Lovforslag. Naar man læser Beretningen igennem, ser man jo, at Sagens langsomme Behandling i Landstinget i væsentlig Grad skyldes, at der var visse Oplysninger, som Udvalget ønskede at faa, medens den højtærede Landbrugsminister ansaa det for vanskeligt at skaffe dem. Det er imidlertid mit Haab, at den lange Tid, der nu er forløbet, maa have ført til, at man dels fra Landstingsudvalgets Side maaske har formindsket sit Krav til Oplysningernes Antal og Omfang, dels fra den højtærede Landbrugsministers Side er naaet til at fremskaffe det Oplysningsmateriale, som er fornødent, for at denne Sag nu endelig — sikkert i høj Grad paakrævet og imødeset med stor Længsel af Arvefæstere over det hele Land — kan naa til en Afgørelse.

Dernæst skal jeg gøre nogle mere almindelige Bemærkninger, som jeg naturligt kan knytte til den Tale, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) holdt her sidste Onsdag. Det ærede Medlems Hoved er en kvidrende Fuglerede af mangfoldige nye og tidt overraskende Ideer. Der er maaske mange gode imellem, men der er dog enkelte, som jeg mener at have tilstrække-

lig Kompetence til at møde med en Smule Skepsis og Kritik. Allerførst maa jeg berøve det ærede Medlem den Idé, at han skulde have været det første Medlem, som her i Tinget havde rejst en lille Debat om det mærkværdige Fremmedord „Kalorie“. Hvis det ærede Medlem regner den politiske Tidsalder fra det Øjeblik, han selv indtraadte i Tinget, saa passer det; han er den første, som derefter har omtalt Sagen; men i det, om jeg saa maa sige, forhistoriske Tidsrum, der gik forud for det ærede Medlems Indtræden, har denne Sag virkelig været drøftet. Jeg tror, at der kun findes en eneste Mand, som kan sige, at han var den første og eneste, der har brugt et bestemt Ord, og det er den højtærede Finansminister; han staar sikkert som den, der i sin Tid for eneste Gang har indført det nye Ord „Logos“ i Tinget, i Rigsdagstidende — det er ogsaa et græsk Ord.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds talte meget om Vegetarisme. Han fremkom her med en Del Oplysninger, som jo heller ikke er nye. Jeg kunde have ønsket, at det ærede Medlem noget stærkere havde fremhævet, at den Betænkning, som Ernæringsudvalget, eller vi maa hellere kalde det: det videnskabelige Udvalg af 4. April, i sin Tid afgav, i høj Grad eller maaske næsten udelukkende søgte sin videnskabelige Underbygning i det Arbejde, som gennem Aarene er blevet udført af Dr. Hindhede ude paa hans Laboratorium. Det er mig en stor Tilfredsstillelse, at det forholder sig saaledes, og jeg betragter det som en Ros for den højtærede Indenrigsminister, at han havde borgerligt Mod til at benytte denne stærkt angrebne Mand i dette Udvalg, ligesom han ogsaa har benyttet ham i Ædruelighedskommissionen. Derimod kan jeg ikke nægte, at der er en anden Omstændighed ved denne videnskabelige Kommission, som har forbavset mig. Da den i sin Tid blev oprettet, stod den i Virkeligheden som en rent videnskabelig Garanti for det Arbejde, som i praktisk Henseende skulde udføres væsentlig af det staaende Landbrugsudvalg. Men saa skete der det mærkværdige, at dette oprindelig rent teoretiske Udvalg med eet Sæt sprang tværs over Landbrugsudvalget og kom helt ud paa Administrationens alleryderste Fløj. Nu er Ernæringsraadet faktisk den mest afgørende og indflydelsesrige administrative Myndighed, vi i Øjeblikket har paa dette særlige Omraade, langt mere fremtrædende og indflydelsesrig end det staaende Land-